C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Neff_Ondrej-Clovek_jako_prase.pdb

PDB Name: Neff - Clovek jako prase
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.9.2007
Modification Date: 22.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ondřej Neff
Člověk jako prase

Věděl jsem, že vejde a řekne mi seberseviktorejedemeseproject Vešel. Tak to řekni, řekni to přece. Strašná únava, čekat na ně, až řeknou to, co řeknou.
"Seber se, Viktore, jedeme se project," řekl.
No konečně.
Neodpověděl jsem mu. Nedělám to. Mám hlas a jazyk a hlasivky a všechno, co k řeči patří. S jedinou výhradou -nemám potřebu mluvit.
Vstal jsem. Brada mě zavede k zadnímu východu. Tam bude stát opel dodávka s Igorem za volantem. Otevře levé zadní dveře, nechá mě nastoupit prvního a sedne si vedle mě. Poručí Igorovi, aby jel směrem na Horoměřice a v serpentýnách na Jenerálce mě zastřelí.
Zavedl mě k zadnímu východu. Igor nahrbený nad volantem se neohlédl ani do zrcátka, když jsem se soukal na zadní sedadlo. Teď ještě musí říct vemtonahoroměříce.
"Vem to na Horoměřice," řekl Brada Igorovi.
Mhouřil jsem oči, abych lip viděl. Četl jsem Igorův zátylek. Rus měl na sobě námořnické tričko, veterán Poslední izraelské, kde si to Rusko s Amerikou tak pěkně rozdalo. Nad okrajem trička se mu kroutily chlupy slepené potem.
Prohlížel jsem si ty chlupy. Byla to písmena. Četl jsem je. Jenomže mi nedávaly žádný smysl.
"Neměl jsi ho obehrát, Viktore," ozval se najednou Brada.
Lekl jsem se. Tak usilovně jsem četl Igora, že jsem zapomněl na Bradu. Málokdy se mi stává něco takového. Obvykle dokážu číst i pět, šest lidí najednou.
No ovšem, zlobil jsem se na sebe. Musel to říct, musel -neměljsihoobehrátviktore - musel přesvědčit sám sebe, že já nesu vinu na tom, že mě vyvleče do trnkového křoví a vpálí mi ránu z Jericha do týla a kulka tlustá jak palec u nohy mi rozbije lebku a omítne větve a listy mým mozkem a krví. To já sám si vpálím kulku do hlavy a mou vinou se Igor pozvrací, až to všechno uvidí a já přivolám mouchy k hodokvasu. Neměl jsem přece obehrát Pašu v pokeru!
Kdybych mohl mluvit, snažil bych se ho uklidnit. Vinu nese Pasa, samozřejmě. To on mě vyzval ke hře, a přece věděl, že vždycky vyhraju. Já neumím nevyhrát, vždyť čtu lidi stejně snadno jako karty nebo cokoli jiného. Vím, co má kdo v listě, vím, co je na stole, vím, co je v paklu. Když mě Pasa vyzval ke hře, věděl jsem, co bude dál, že prohraje a zařve nechciužta-dytohochlapavidětbrado a Brada se roztřese, bude mu jasné, co to znamená, bude muset vykonat popravu a každá poprava je stupínek vzhůru po žebříku, který má bod zlomu a jenom já umím číst i ten žebřík a vím, kdy se zlomí.
Číst.
Co mi říkají chlupy na Igorových zádech?
Vydechl jsem.
Sdělovaly mi poselství tak jasně, že jsem tomu nechtěl věřit. Ses vůl, stmšnej vid, že jsi takhle naletěl, oslovil jsem ho v duchu. Jenom v duchu. Nemělo smysl něco říkat. To, co přijde, prostě přijde.
A přišlo.
Protitanková puška práskla z křoví a utrhla pravé přední kolo i s nápravou a kusem rozvodovky. Věděl jsem dvě vteřiny dopředu, že se to stane, a sklouzl jsem po sedadle a schoulil hlavu. Igor taky věděl, že se to stane, tohle jsem si přečetl ve chlupech na jeho krku, strhnul auto doleva a současně šlápnul na brzdy,
ábeeska zařehtala jako kobyla, Brada se ohlédl a už to bylo tady, plastikové broky vysklily okno, červený plamínek laserového zaměřovače si krátce pohrál s rojem poletujících střepin, než se usadil na Bradově čele a to byla jen malá záloha červeně, vzápětí přilétla trhavá střela se rtuťovou náplní a bylo červeně všude plno, omítání trnkového keře se odkládá, na řadě je vnitřek auta. Auto hlučně umíralo, voda syčela, jak se vypařovala na horkém motorovém bloku, a já se dral ven, vstříc trojici střelců. Jeden nesl protitankovou pušku, druhý brokovnici a třetí odstřelovací pušku, byli dobře čitelní, pocempocempocem říkali, tudy-tudytudy, Igor oddychoval za volantem přecemětunenecháte a oni se zachechtají a řeknou aletovíšenechámedebile a odstře-lovač stiskne spoušť a trefí se mu do hrudi.
"Tak pojď... pocem, pocem..." chytal mě ten s brokovnicí za paži. Utíkal jsem vstříc šedivé dodávce fiat. Za zády jsem slyšel:
"Přece mě tu nenecháte!"
"Ale to víš, že necháme, debile!" následovala odpověď a po ní plesknutí výstřelu. Fiat se smykem zastavil, rozletěly se

dveře v jeho zádi, objevil se upocený ksicht takpoť řekne a hodí mi pytel přes hlavu.
"Tak pojď," řekl chlap páchnoucí potem a hodil mi pytel přes hlavu. Ve tmě sykla bombička s nervovým plynem a já ztratil vědomí.
"Tak to je ten dáreček," znělo v hnědé mlze.
V uštech jsem měl kyselé pozůstatky zvratků. Hlava se mi točila. Myslel jsem pomalu, strašně zdlouhavě, ve stavu, v jakém jsem byl, bych nedokázal přečíst ani ukazatel u silnice, natož chlupy na něčím krku.
"Nasral Pašu," říkal ženský hlas.
"To není těžký," poznamenal první hlas, mužský. "Pasa by se měl zklidnit. Však se o to Rodolfo postará."
"Zblil se jako prase," poznamenala žena.
Hnědá mlha řídla. Viděl jsem barpult, vysoké židle, kolem stoly a další židle položené sedátkem na desku. Hejno dikobrazů. Zastřená okna. Muž ve společenském oděvu se opíral bokem o pult, žena seděla na jedné z vysokých židlí. Muž si mě pozorně prohlížel.
Tysešviktor, řekne. Ulevilo se mi. Bál jsem se, že nervový plyn mě poškodil, že až napořád budu tak strašně pomalý, jako jsou oni všichni. Řekni to, ať se přesvědčím!
"Ty seš Viktor," poznamenal.
"On nikdy nemluví," řekla žena. "Dovede všechno přečíst. Karty. Kuličku rulety, ví, do jaké jamky spadne."
Muž se na ni podíval.
"Takže..."
Pokrčí l a rameny.
Nervový plyn mě poznamenal, protože chlapa jsem četl bez problémů, v ní jsem se ale nevyznal. Něco divného se tam pletlo.
Zrovnajakotyhahaha, řekne ten chlap.
"Zrovna jako ty," zachechtal se.
"Myslím, že je lepší než já," řekla žena trochu zádumčivě.
Takynesmíšdokasína.
"Taky nesmíš do kasina."
"Nikdo z nás nesmí do kasina," poznamenala.
Lapal jsem po dechu. Nebylo mi jasné, co mi působí víc zmatku v hlavě. Pozůstatky nervového ochromení nebo něco... divného, co vycházelo z té ženy? "Jenže on umí víc, než číst karty a losy a kuličky rulety. On dovede číst lidi," řekla.
Jaktomyslíš?
"Jak to myslíš?" podivil se.
Díval jsem se na ni. Co řekneš? Krucinál, co řekneš? Pochopil jsem. Mohlo mi to být jasné hned od chvíle, kdy jí ten chlap připomněl, že nesmí do kasina. Byla rychlá jako já a dovedla... čert ví, co dovedla. Snad - ovládat se. Nedokázal jsem ji přečíst.
"Je to novější model. Letošní, nejpozdějc loňskej."
Myslíš?
"Myslíš?" nechtěl věřit.
"Je mi to jasný. Koukni se..."
Svezla zadek ze židličky, obešla mě a hrábla mi do vlasů.
"Je tu výrobní číslo... Jasně, yamaha, listopad 2016. Takže jsme doma. Iks erko, nebo iks esko, musel by jít na testovací lavici, abysme to poznali."
Kurva fiks... tohle řeknu.
"Kurva fiks!" řekl jsem.
Samotného mě to ohromilo. Nepamatuju se, že bych někdy promluvil! Snad to udělal ten plyn. Nebo - jsem najednou měl potřebu mluvit.
Dyťvoimemluví, řekne ten chlap.
"Dyť voň nemluví!"
Zasmála se mi za zády.
"Jak vidíš, mluví."
Obešla mě.
"Můžeš mi říkat Čičo, všichni mi tak říkají. Jsme tak trochu příbuzný. Ne úplně, ty jsi yamaha, já siemens. Ale oba jsme androidi jako prase."
Co to žvaníš, krávo?
"Co to žvaníš, krávo?"
Čiča se otočila k chlápkovi.
"Tak to vidíš, Sameťáku. Já mu sdělím zásadní informaci a on mi nadává. Mohla bych mu dát facku, jenže by ji vykryl. Je to iksko, málo platný. Na něj nemám. Je moc rychlej. V obraně i útoku. Ve všem."
Nejsem iádnej posrané] android!
"Nejsem žádnej posranej android!"
"Posranej ne," otočila se ke mně. "Ale poblitej. Pojď se umejt. Smrdíš."
Smrdím, tedy jsem, napadlo mě. Kecy. Blbý kecy. Listopad loňskýho roku. Mně je dvaatřicet a můžu jim hodiny vyprávět o svý minulosti, pamatuju, jak mě fotr vzal na Václavák, cinkalo se tam klíčema; když tam cinkali znova komunisti, to mi bylo pětadvacet, byl jsem ve válce na Slovensku a ve Francii a pak zase v té občanské v Čechách, já toho zažil, krucinál, já toho zažil na tucet románů...

"Má nejspíš standardní výbavu syntetických vzpomínek. Yamaha má slušnou knihovnu, lokalizovaný verze. To já mám vzpomínky univerzál. Matka Řekyně, otec Chilan. Dětství v Kantonu. Hodně cestování. Samý sračky. Patříme k blbý evropský firmě, co je to platný. Holt, kamaráde," obrátila se Číča ke mně, "na yamahu posranej siemens nemá, ani v rychlosti, ani ve vzpomínkách. Že máš český vzpomínky?"
"Jsem Čech," řekl jsem. Číča se zasmála a obrátila se k Same-ťákovi.
"Co jsem ti říkala? Český vzpomínky. Prvotřídní výrobek. Rodolfo z něho bude mít radost. Pasa je debil, že se ho chtěl zbavit. Musel přece vědět, že je to andráš."
Nenititodivný?
"Není ti to divný?" zeptal se Samefák. "Proč se ho zbavil?"
"Pasa je magor. Jeho parta je vyřízená. Vždyť jsi je viděl, sračkaře. Nezvládli ani jednu blbou popravu. Naši kluci je sejmuli jako... náš Viktor sejme zelenou sedmu. Že je to pravda, Viktore? Že to šlo snadno?"
Jsem člověk, krávo jedna andráš ská.
"Jsem člověk, krávo jedna andrášská. Řekni jí to, Sameťáku. Ať mě nesere, nebo po ní skočím."
Nodobředobře, řekne Sameťák. - "No dobře, dobře," řekl Sameťák, "necháme toho."
Jsem člověk.
"Jsem clo věk."
Seščlověkjakoprase.
"Seš člověk jako prase. Jdi se umejt, Viktore, fakt smrdíš."
Obešel jsem barový pult a naklonil se nad výlevkou. Použité sklenice stály na dně a na plnou hubu se mi smály.
Andráši! Posranej andráši!
Jsem poblitej člověk!
"Jsem poblitej člověk!"
"No jo..." chlácholil mě Sameťák. Slyšel jsem jeho kroky. Pomalu ke mně přicházel.
Pustil jsem vodu a nabral ji do úst. Chutnala sladce jako fanta. Androidi přece neblijou a nemají lidské chutě...
Uvědomil jsem si, že vlastně o androidech nic nevím. Jen to, že jsou na světě. Pátral jsem v paměti. Jo, objevovali se ve vzpomínkách, v útržcích hovorů, docela často. Jsou to svině, měli by jít do hajzlu, tohle říkávali chlapi z Pašovy party.
Nikdo neví, kolik jich je. Asi spousta. Nepoznáš je. Normální člověk je nepozná, akorát některý speciální androidi poznají androida na první pohled, ale bacha, musí to bejt fakt speciální model.
Tohle říkali chlapi z Pašovy party a já si postupně vybavoval každý výrok, každou větu, kterou jsem kdy v souvislosti s andnoidy zaslechl.
Kdy?
I to jsem dokázal identifikovat. Nejstarší vzpomínka....prosinec 2016. Před tím... nic. Ani jedna zmínka o androidech.
Popadl jsem utěrku páchnoucí zkaženým alkoholem a otřel si obličej. Tiskl jsem ruce prudce k tváři. Věděl jsem, že se mi třesou.
Jestliže jsem android vyrobený v listopadu, pár tejdnů mě zahořovali. Pak mě hodili do provozu. Od ty chvíle mám svoje autentický vzpomínky. Od prosince 2016. Všechno před tím je synto. No a do fabrický vzpomínky nedali žádnou zmínku o androidech, tak je to jednoduché.
"Už mu to došlo," slyšel jsem za zády Číču. Pořád jsem se skláněl nad výlevkou. Věděl jsem, že Sameťák je už blízko. Asi se mi dívá na hlavu. Mezi vlasy bych měl mít sériové výrobní číslo.
"Nic tam nemá," říkal.
Odhodil jsem utěrku, napřímil se a otočil.
Mátamčíslo, četl jsem mu obličej.
Zabiju tě, pomyslel jsem si.
Venku zastavilo auto.
Tojerodolfo, četl jsem mu ve tváři.
Zabiju tě až potom, jsem zvědavy na Rodolfa, tvýho šéfa, pomyslel jsem si.
Vešel Rodolfo.
Pašova parta držela Červený vrch a Rodoltb se na ni tlačil z trosek Hanspaulky. Evropská třída, tedy ten rozbombardovaný pruh asfaltu, poházený rezavými úlomky kolejí, tvořila osu jejich válek. V poslední době Rodolfo začínal prohrávat. Byl jsem zvědavý na chlápka, který prohrával válku s takovým primitivem, jako je Pasa.
Sameťák se k Rodolfovi otočil.
Četl jsem Sameťáka. Četl jsem Rodolfa.
Tysvinětysvínětysvině, říkali oba. Ti chlapi se nenáviděli. Kdybyste jim na palce zakrokodýlkovali kabely, roztočili by motor od tramvaje!
Tojevontenandráštedatenchlap, řekne Sameťák nahlas.
"To je voň, ten andráš, teda ten chlap," řekl Sameťák.
Rodolfo si mě prohlížel a já si ho četl.
Metr pětasedmdesát, šedovlasý, s knírkem. Růžová pleť, připomínala mi semiš. "Zdravím vás, Viktore," řekl nahlas.
Chtěl jsem přečíst, co řflcá uvnitř. Nedařilo se mi to. Napadlo mi, že si šlehnul nějakou drogu - to se stávalo. Droga člověka nakopne ze strany a já jsem pak se svým uměním číst lidi namydlenej.
"Pasa ho odepsal. Naši lidí dostali avízo a vytáhli ho... skoro z díry," říkal Sameťák.
Tak jsem byl soustředěný na Rodolfa, že jsem si ho nestačil přečíst.
"Odepsal," opakoval Rodolfo.
"To je právě divný. Proč odepsal prvotřídního andráše, model šestnáct! Nikdo rozumnej přece nezničí tak prvotřídní

věc!"
"My nejsme žádný věci, že ne, Viktore!" vřískla Číča.
Me do toho netahej, krucinál!
"Me do toho netahej, krucinál!" zařval jsem na ni. Něco se s Rodolfem stalo. Ta jeho semišová huba zvadla... a já ji čet.
Dohodaspašou...jenabytotenandrášneposral...taksedo tohopusťazabmitusvini...
"Při dnešních cenách... Víš, co mě stála Číča."
"Nepřipomínej mi to!" ječela androidka.
Tenhle řízek pňjde na buštěhradský burze určitě na třikrát tolik!"
Zabiju tě, hajzle... uvědomil jsem si.
Byl to nádherný pocit. Konečně udělám něco pořádného, za co stojí žít...
Otočil jsem se na Rodolfa.
Nacočekáš,zabho!
On mi... poroučí, uvědomil jsem si.
Musistoudélatjetodohodnutýspašou,sesnatopřipravenej!
Na co jsem připravenej?
Čas se zastavil. Byl jsem teď rychlý, nejrychlejší, jak jsem kdy v životě dokázal. V místnosti bylo naprosté ticho, jen kapka-hlučně ukápla do dřezu, hned vedle sklenic - posměváčků.
Byl jsem teď tak rychlý, že jsem dokázal číst i Číču.
Rodolfozradilsameťáka...tymássaměťákazabit.. sdělovala mi.
Pochopil jsem to. I ona si přečetla Rodolťa. I ona věděla, co jsem teď věděl já: Pasa se s Rodolfem dohodli o sloučení tlupy a Rodolfo za to zaplatí obětováním Sameťáka a Pasa Igora a Brady. Já se postarám o Sameťáka - nejdřív musím vyřídit jeho osobní stráž, androidku. Podaří se mi to, jsem rychlejší než ona.
K tomu jsem určen. K tomu jsem naprogramován. Musím to udělat, protože jsem... android!
Čas zamrzl.
A v tom zmrzlém čase, kdy se další kapka změnila v průhledný oblázek navlečený na oneviditelnou nit, jsem .skočil vpřed, abych zabil.
Malíková hrana dopadla na Rodolfovu lícní kost, prorazila lebku a tlačila ven oko jako zubní pastu z tuby.
Ve zmrzlém čase kvílelo ticho.
A já se smál, protože jsem nebyl android, ale člověk.
Android zabijí podle programu, kdežto člověk vraždí koho chce.
Měl jsem zabít Sameťáka, ale já zabil Rodolfa.
Zabíjím podle vlastní volby, jsem tedy člověk.
Zabíjím podle vlastní volby, jsem tedy člověk.
Zabijímpodlevlastnívolbyjsemtedyčlověk.
Ale... co to?
Ve zmrzlém čase cítím teplo v hrudi, je to žár, intenzita roste, bolí to, něco mě rve na kusy...
Tak je to tedy... Pasa nenechal nic náhodě a umístil do mě bombu... Rodolfo je mrtev... i ty budeš mrtev, Sameťáku, a ty půjdeš do šrotu, Číčo, a Pašovi bude patřit Červený vrch i Hanspaulka a bude největší...
NejvětŠHiejvětšínejvětší
Mou zásluhou. A mně zbývaly tři tisíciny vteřiny, abych se z toho radoval.